

Sygn. akt IV Ka 1960/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski (ref.)

Sędziowie: SO Beata Marzec

SO Michał Tomala

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Katarzyny Okomskiej-Misiuń

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2017 r.

sprawy **H. B.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 9 września 2016 r. sygn. II K 284/16

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Emilii Kursy-Mędrak kwotę 619,92 (sześciuset dziewiętnastu i 92/100) złotych, w tym 115,92 (sto piętnaście i 92/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty za to postępowanie.

SSO Beata Marzec SSO Ryszard Małachowski SSO Michał Tomala

Sygn. akt IV Ka 1960 / 16

UZASADNIENIE

H. B. został oskarżony o to, że:

I. w październiku 2015 r., w M., przy ul. (...), groził T. Z. uszkodzeniem ciała, co wzbudziło w niej uzasadnioną obawę, że groźby te mogą być spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej za czyn z art. 193 kk w związku z art. 288 § 1 kk w zbiegu z art. 11 § 2 kk i 190 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie, sygn.

akt II K 239 / 14 z dnia 23 czerwca 2014 r., zaś karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresach od 31 grudnia 2013 r. do 25 kwietnia 2014 r. oraz od 27 sierpnia 2014 r. do 30 maja 2015 r., to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 09 września 2016r., w sprawie o sygn. akt II K 284 / 16:

I. uznał oskarżonego H. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym w zakresie działania w warunkach recydywy ustalił, że czynu tego dopuścił się on w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej w wymiarze 1 roku za czyn z art. 207 § 1 wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 23 czerwca 2014r. o sygn. akt II K 239 / 14 i objętej karą łączną w wymiarze 1 roku, którą oskarżony odbył w okresach od 31 grudnia 2013 r. do 25 kwietnia 2014 r. oraz od 27 sierpnia 2014 r. do 30 maja 2015 r., to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i za ten czyn wymierzając na podstawie art. 190 § 1 kk karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. orzekł na podstawie art. 41 a § 1 kk wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej T. Z. na odległość mniejszą, niż 10 metrów oraz zakaz kontaktowania się z nią w jakiegokolwiek formie, w tym osobiście i telefonicznie, przez okres 2 lat;

III. zasądził na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 2 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wymierzył mu 120 złotych opłaty;

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony oraz jego obrońca.

Obrońca zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, to jest:

a. art. 7 kpk w związku z art. 167 kpk, polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej oceną dowolną, przejawiającą się w ustaleniu stanu faktycznego w oparciu jedynie o pobieżną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pełnym brakiem aktywności Sądu w dążeniu do wyjaśnienia istniejących w sprawie wątpliwości; nadto, wyrokowanie na podstawie protokołów z zeznań pokrzywdzonych osób opisujących zdarzenie, niemających odzwierciedlenia w czynie, o który został oskarżony H. B., w szczególności dacie zaistniałego zdarzenia, a także jego przebiegu – przy istniejącym stanie, w którym oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu

- mającą wpływ na treść orzeczenia w zakresie w jakim Sąd Rejonowy uznał winę i sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z art. 190 § 1 kk, opisanego w zaskarżonym wyroku;

b. art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności w zakresie udziału oskarżonego w zdarzeniu z października 2015r.

- mającą wpływ na treść orzeczenia w zakresie, w jakim Sąd Rejonowy uznał winę i sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z art. 190 §1 kk, opisanego w zaskarżonym wyroku;

II. z ostrożności procesowej, na podstawie art. 438 pkt 4 kpk, zarzucił rażącą niewspółmierność kary orzeczonej w pkt I zaskarżonego wyroku, poprzez wymierzenie wobec oskarżonego kary bezwzględnej 6 miesięcy pozbawienia wolności, pomimo iż zeznania świadków znacząco różnią się od siebie nie tylko pod względem formułowanych gróźb, osób do których były kierowane, ale także czasu i okoliczności, w jakich doszło do zdarzenia.

Obrońca podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie H. B. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Sądowi I instancji oraz przyznanie na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Oskarżony również zaskarżając wyrok w całości, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. nieprzesłuchanie w charakterze świadków rodziców oskarżonego oraz funkcjonariuszy Policji obecnych przy zdarzeniu;

II. naruszenie zasady obiektywizmu przez Sąd I instancji w stosunku do oskarżonego.

Z tego względu oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonego i jego obrońcy nie zasługują na uwzględnienie Sądu odwoławczego.

W przedmiotowej sprawie skarżący upatrywali błędów przede wszystkim w ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, która – ich zdaniem – doprowadziła do niezasadnego przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu. Odnosząc się do apelacji wniesionej przez obrońcę wskazać należy, że Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska skarżącego, jakoby Sąd I instancji poczynił ustalenia stanu faktycznego w oparciu o pobieżną analizę zgromadzonego materiału dowodowego. Wbrew przeciwnie, kontrola instancyjna pozwoliła na stwierdzenie, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne zostały przeprowadzone prawidłowo i rzetelnie. W zgodzie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, dokonano również prawidłowej subsumpcji prawnej. Z uzasadnienia wyroku jasno wynika w oparciu o jakie dowody Sąd Rejonowy czynił ustalenia, dlaczego dał wiarę jednym dowodom oraz z jakich powodów odmówił wiarygodności innym. Uzasadnienie jest bowiem w tym zakresie drobiazgowo, w stopniu wyczerpujący wyjaśnia z jakiego powodu zeznania T. Z. oraz A. W. uznano za pozwalające na odwołanie rzeczywistego przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Sąd pierwszoinstancyjny zasadnie wskazał na rzeczową i logiczną relację w tym przedmiocie pokrzywdzonej, które znalazło częściowo potwierdzenie również w zeznaniach A. W.. Świadek podczas rozprawy głównej przyznała, że słyszała groźby wypowiediane przez oskarżonego w stronę pokrzywdzonej w październiku 2015r. Sąd odwoławczy przychylił się do stanowiska Sądu I instancji, iż nie ma powodu, aby odmówić wiarygodności zeznaniom zgromadzonym w przedmiotowej sprawie, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że dowody przeprowadzone w sprawie prezentują oskarżonego, jako osobę notorycznie zakłócającą spokój oraz ciszę nocną w zamieszkałym przez siebie budynku, częstokroć przy tym agresywną i wulgarną. Jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania, jak również dotychczasowy tryb życia dodatkowo niejako potwierdzają opisywane przez świadka i pokrzywdzoną zdarzenie z października 2015r. Co więcej - zauważyć należy, że sam oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, że słowa gróźb mógł wypowiadać, ale szczegółów tego nie pamięta z powodu niepamięci będącej skutkiem wypitego wcześniej alkoholu. Wyjaśnienia te przed Sądem Rejonowym potwierdził. Dopiero w głosach stron, po wnioskach prokuratora co kary oskarżony przypomniał sobie jednak zdarzenie, ale tylko w tym zakresie, że gróźb miał nie wypowiadać.

Ocena całego materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji wyczerpująco wskazuje na jakiej podstawie zostały przypisane oskarżonemu sprawstwo i wina, zaś w świetle zgromadzonych dowodów Sąd odwoławczy nie znalazł

w tym względzie żadnych uchybień. Odnosząc się do zarzutów obrońcy wskazać należy, iż aby można było stwierdzić przekroczenie swobodnej oceny dowodów przez sąd, ocena zebranego w danej sprawie materiału dowodowego musiałaby zawierać bądź oczywiste błędy natury faktycznej, w postaci np. niedostrzeżenia istotnych okoliczności lub dowodów, bądź logicznej, poprzez np. niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2014r. sygn.: IV KK 31 / 14). Taka sytuacja w niniejszym postępowaniu nie wystąpiła.

Odnosząc się do podniesionej przez skarżącego kwestii ustalenia stanu faktycznego z zupełnym brakiem aktywności Sądu meriti w dążeniu do wyjaśnienia istniejących w sprawie wątpliwości, jak również do zarzutu oskarżonego, dotyczącego nieprzesłuchania dodatkowych świadków zdarzenia, należy przede wszystkim wskazać na to, że obowiązek dochodzenia do prawdy materialnej przez Sąd orzekający powstaje wówczas, gdy ocena dowodów doprowadzi do wniosku, iż materiał dowodowy jest niepełny, przez co zachodzą wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy. W przedmiotowej sprawie nie sposób przyznać racji skarżącemu, że brak dokładnej daty czynu, czy też zeznań dodatkowych świadków zdarzenia, w jakikolwiek sposób powodują powstanie wątpliwości względem sprawstwa oskarżonego lub innych elementów stanu faktycznego. Zrozumiałym jest bowiem, że pokrzywdzona może nie pamiętać dokładnej daty zdarzenia z uwagi na to, że incydentów związanych z nagannym zachowaniem oskarżonego względem sąsiadów, jak wskazuje materiał dowodowy, było bardzo wiele. Ponadto zeznania świadka i pokrzywdzonej, które mieszkają w jednym budynku z oskarżonym, jak również wyjaśnienia złożone przez H. B. w postępowaniu przygotowawczym oraz zgromadzony w sprawie materiał dowodowy tworzą logiczną całość, wskazując jednoznacznie, iż nie doszło do wadliwego stwierdzenia przez Sąd I instancji względem oskarżonego zarówno sprawstwa, jak i winy. Co więcej, na tle badanej sprawy nie powstały żadne wątpliwości w zakresie tych ustaleń co sprawia, że zarzuty skarżącego w kwestii obrazy przepisów postępowania art. 5 § 2 kpk, należy uznać za całkowicie chybione.

Na gruncie poczynionych ustaleń nie można przyznać skarżącemu również racji, że protokoły przesłuchań podejrzanego z 24 marca i 5 kwietnia 2016 r. nie zawierają wyszczególnienia zarzutów, o które H. B. został oskarżony, gdyż w jednym i drugim przypadku są one określone, co oskarżony potwierdził własnoręcznym podpisem.

Nie sposób również zgodzić się z zarzutem apelacji obrońcy, iż wymierzona kara jest rażąco niewspółmierna do popełnionego czynu. Również w tym względzie Sąd pierwszoinstancyjny wyczerpująco wskazał powody swojej decyzji, która nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę zarówno w wysoki stopień szkodliwości społecznej, jak i dotychczasowy tryb życia sprawcy oraz jego działanie w warunkach recydywy, co zdaniem Sądu odwoławczego wystarczająco uzasadnia zastosowanie wobec oskarżonego kary i środka karnego w wymierzonej postaci i wymiarze.

Biorąc pod uwagę całokształt przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania zasadności ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy; brak było również podstaw do korekty kar; a ponieważ Sąd I instancji nie naruszył reguł procedowania i nie dopuścił się naruszenia przepisów wskazanych w apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk rozstrzygnął o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.

Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714), orzeczono o kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przed Sądem II instancji.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk orzeczono o wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym, zaś w oparciu o przepisy art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U., nr 49 z 1983r., poz. 223 z późn. zm.) wymierzona została oskarżonemu opłata za to postępowanie. Sąd Okręgowy nie znalazł bowiem podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty Skarbowi Państwa tych należności.

SSO Beata Marzec SSO Ryszard Małachowski SSO Michał Tomala